

gen viist, det anerkjender Hans Majestæts Ministerium, og, hvad mere er, det anerkjender hele Europa. Men, mine Herrer, Rigsdagen er ikke Udvalget, og Udvalget er ikke Rigsdagen; kommer Rigsdagen til det Resultat, som det ærede Udvalg her har foreslaaet, saa vil jeg ikke mere kunne udtale det som min Anskuelse, Rigsdagen havde viist en Tilbøielighed for. Der har mange Gange været Fristelser nok opstillede for den ærede Rigsdag til at vise sig i den Retning, som det ærede Udvalg nu foreslaaer; men Rigsdagen er hidtil lykkeligen kommen over alle disse Bannseligheder, og Rigsdagen har hidtil vidst i rette Tid at holde Stand og give efter, og jeg haaber, at dette ogsaa vil skee denne Gang; men efter min bedste Overbeviisning vil det ikke skee, naar Udvalgets Fleertals Anskuelser antages. Det ærede Udvalg bruger saa stærke Udtryk, at det siger: At Rigsdagen vil krænke sin Værdighed og svige sin Pligt mod det Folk, den repræsenterer, ved ikke at følge Udvalget. Det er stærke Udtryk, jeg drifter mig ikke til at sige det Modsatte: at Rigsdagen, ved at forkaste Regjeringens Forslag, vil krænke sin Værdighed og svige sine Pligter imod det Folk, som det repræsenterer; det drifter jeg mig ikke til at sige, men jeg tillader mig derimod at udtale som min Anskuelse — den er ikke saa stærk i sine Udtryk som det ærede Udvalgs, men jeg maa udtale den — at jeg antager, at Rigsdagen, ved at forkaste dette Lovforslag, vilde have ondt ved i Tiden at forsvare, hvad den har gjort. (Hør!). Det ærede Udvalg reasumerer endelig, saa at sige, Forskjellen, der skulde være imellem dets og Regjeringens Tænke. Pag. 47. Jeg kan ikke give Udvalget Ret i denne Reasumtion. Jeg troer ikke, at den sande Forskjel, der ligger imellem det ærede Udvalg og Regjeringen, er den, at Udvalget blot vil see nogen Tid an, vil vente, til Fællesorganet er indført, og saa tilraader Sagen. Jeg troer, der ligger en dybere Forskjel imellem Udvalget og Regjeringen; Regjeringen betragter det danske Monarchie som noget Bestaaende, som Noget, der, uagtet alle Bestræbelser i de forløbne Aar for at sondre det, har viist, at der dert er Sammenholdskraft nok; som har en Mængde forskjellige Institutioner fælles fra Fortiden;

som, ifølge sine Sæder, ogsaa fremdeles er sikket til at blive sammen; som, ifølge Europas Billie, skal blive sammen; men tillige som Noget, der desuagtet trænger til en yderligere Sammenholdskraft end den, det hidtil har havt, trænger dertil, ikke, for atter at gaae seierrikt ud af Jarerne, som hidtil har været Tilfældet, det vilde det maaskee allerede ved den Sammenholdskraft, som det hidtil har havt, men, for ydermere at sikke sig for lignende Bestræbelser, for yderligere at sikke sig for, at de Interesser, som i de seneste Aar under Begivenhedernes Gang muligt have løsnet sig og ere blevne noget fremmede for hinanden, paany kunde slutte sig tæt sammen. Hans Majestæts Regjering betragter det derfor for sin Opgave, usfortøvet, og uden at asvente Fællesforfatningen, at fride til Gjennemførelsen af de Genhedsbestræbelser, som ere mulige uden en saadan. Det ærede Udvalg stiller sig derimod, forekommer det mig, en anden Opgave; det ærede Udvalg gaaer ikke saa meget som Ministeriet ud fra at betragte det danske Monarchie som Noget, der bestaaer som en Genhed, der skal strengt opretholdes; det ærede Udvalg derimod synes mig fornemmeligt at have sine Tanker fæstede paa, hvad der alene skal sikke det, hvis Sammenhold og Genhed allerede er sikket, det, som det ærede Udvalg nogle Steder kalder „Danmark-Slesvig“ og andre Steder „Danmarks Rige“, og synes tilbøieligt til at betragte det som noget mere Tilfældigt, som Noget, der endnu ikke var afgjort, hvorvidt Holsteen skulde slutte sig til denne Genhed eller ikke. Det er denne Grundforskiel, som der er imellem det ærede Udvalgs Tanke og Ministeriets (Ja!). Et Medlem af det ærede Udvalg, det høiarværdige Medlem for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad), har yttret sig særskilt. Jeg tilstaaer, da jeg første Gang hørte hans Tankegang i denne Retning, saa antog jeg, at, naar han ikke vilde finde sig forpligtet til at stille et Endringsforslag, hvorved han søgte at skaffe Fyldest, saa maatte i det Mindste Conseqventsen af hans egne Tanker føre ham til at slutte sig til Regjeringens Forslag. Jeg kan ikke ret forstaae, hvorledes denne saa skarpsindige og udmærkede Mand kan yttre, at